

La imatge de la **Mare de Déu del Claustre**, patrona de la ciutat, és el monument en pedra més insigne de l'art romànic català i ha despertat l'admiració de tot el món per la seva bellesa i originalitat. Va ser feta per anar adossada a una columna que partia la llum d'un finestral del claustre. Arrancada de la columna, començà a ser venerada. La tradició l'amaga al pou dels claustres i la llegenda diu que un nen la trobà en caure-hi. La capella actual data del 1727.

El 1902 s'inicià el nou **cambril d'estil modernista**, projectat per August Font, arquitecte oriünd de Solsona. El 1928, Puig i Cadafalch dissenyava el baldaquí. El 1941, s'aprovà el projecte d'un nou altar de l'arquitecte Puig Boada.

Miquel Farré (1949) pintà al fresc dels paraments del presbiteri i l'artista Josep Obiols decorà la cambra santa.

Grafisme: MHA disseny - Fotografies: S. Alarcón, V. Pallarés, H. Rovira, G. Sanguinetti - 4 Imprès a Lleida - D.L: L741/2013

De dilluns a dissabte / De lunes a sábado: 9-13 h i 16-20 h
Festius / Festivos: 9-13 h i 16-18 h

Oficines turisme / Oficinas turismo: 973 482310

www.solsonaturisme.com
www.turismesolsones.com

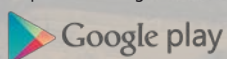
Ajuntament de Solsona

CAPÍTOL
CATEDRALICI

Disponible audioguia de Solsona a:

App Store

La catedral de Solsona

La catedral és l'església principal del bisbat. El conjunt catedralici sobresurt no sols pel seu significat religiós, sinó pel seu interès cultural i artístic.

La col·legiata de Santa Maria de Solsona va ser una de les canòniques importants de Catalunya. De la seva primitiva església romànica (1070-1163) se'n conserven els tres absis, el campanar, el claustre, el celler i el menjador dels canonges, que és l'actual sala dels Sants Màrtirs. Vers l'any 1299, el prior Ponç de Vilaró inicià la construcció de la nau gòtica actual. Les obres s'interromperen el 1348, a causa de la pesta negra i els anys de misèria que la van seguir.

A instàncies del rei Felip II, el Papa Climent VIII creà el nou bisbat de Solsona (1593), i convertí l'església de l'antic monestir en catedral sota la mateixa advocació de Santa Maria. És llavors (1623) quan es construí el presbiteri actual, fent-lo del mateix estil gòtic de la nau [1]. El campanar va ser allargat per tal que sortís per damunt de la nau gòtica (1597).

- 1 Accesos a la catedral / Accesos
- 2 Parròquia / Parroquia
- 3 Altar de la Mercè
- 4 Altar Major / Altar Mayor
- 5 Sagristia / Sacristia
- 6 Capella / Capilla de la Mare de Déu del Claustre
- 7 Nau / Nave Central
- 8 Orgue / Órgano
- 9 Campanar / Campanario
- 10 Claustres / Claustros
- 11 Sala dels Sts. Màrtirs (no visitable)
- 12 Entrada al Palau Episcopal, a la cúria i al Museu Diocesà

Amb la prosperitat econòmica dels segles XVII i XVIII, el conjunt catedralici es veu enriquit amb un creuer entre el presbiteri i la nau; a l'esquerra, la capella de la parròquia on el bisbe Mezquia hi fa construir l'altar barroc de la Mercè (1753) i, a la dreta, la capella de la Mare de Déu del Claustre (1727), patrona de la ciutat [5].

La reforma més negativa fou la destrucció dels claustres romànics per donar-hi una forma neoclàssica (1740-1745). En l'última restauració es conservà en dues ales l'estil neoclàssic i en les altres dues s'hi entreveu el romànic del segle XII. És interessant la portalada de set columnes amb una acurada decoració escultòrica, atribuïda a Pere de Coma.

Dues portes exteriors donen accés a la catedral: la nord és neoclàssica (1780) amb un relleu de Sant Agustí en èxtasi [2], la de plaça de Palau és la façana barroca [3] de l'Assumpció (1769). En aquesta mateixa plaça hi ha el Palau

Episcopal, a l'interior del qual es pot visitar el Museu Diocesà i Comarcal.

La catedral actual és una església austera però espaiosa i elegant. És d'estil gòtic, coberta amb volta de creueria. Els absis romànics de finals del segle XI serveixen de sagristia. Presideix el presbiteri la imatge de la Verge Assumpta, amb sis estàtues de sants adossades a les columnes. L'altar major està cobert per un solemne baldaquí, al voltant del qual hi ha el cor dels canonges amb 32 sitials i la càtedra del bisbe. Entre els contraforts de la nau central hi ha altars dedicats a diferents sants. Els vitralls gòtics de l'absis i el gran rosetó romànic de ponent donen llum a l'interior.

L'òrgue actual, que va ser fabricat el 1853 amb elements barrocs [4] aprofitats d'òrgues anteriors, construït per la família Bordons, famosos orgueners de Solsona. De fet, és l'òrgue històric més monumental de Catalunya.

La catedral es la iglesia principal del Obispado. Este conjunto catedralicio no solo sobresa por su significado religioso sino también por su interés artístico-cultural.

La colegiata de Santa María de Solsona fue una de las canónicas destacadas de Cataluña. De la primitiva iglesia románica (1070-1163) se conservan los tres ábsides, el campanario, el claustro, la bodega y el comedor de los canónigos, actual sala de los Santos Mártires. Hacia el año 1299, el prior Ponç de Vilaró inició la construcción de la nave gótica actual.

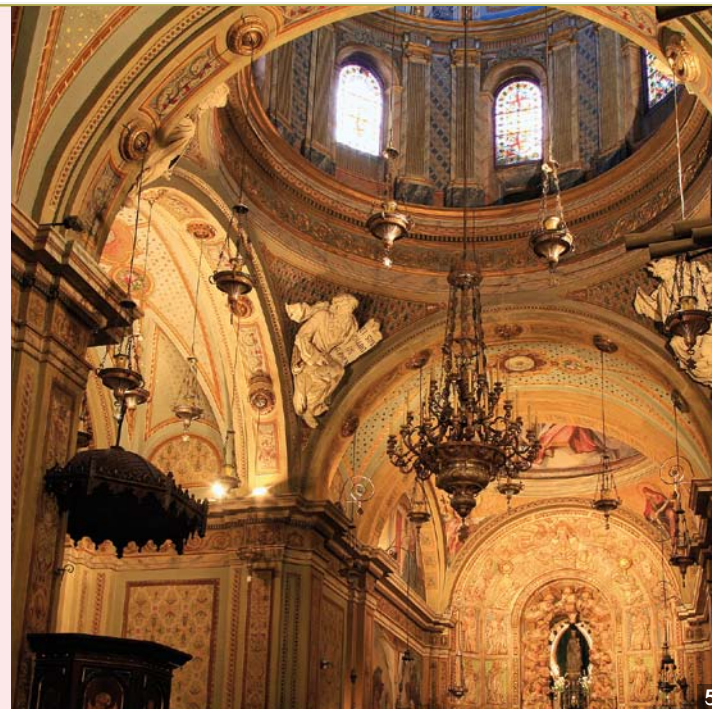
A instancias del rey Felipe II, el Papa Clemente VIII creó el nuevo obispado de Solsona (1593) y la iglesia del antiguo monasterio se convirtió en catedral, bajo la misma advocación de Santa María. Es entonces (1623) cuando se construye el presbiterio actual, de estilo gótico al igual que la nave [1].

Con la prosperidad económica de los siglos XVII y XVIII, el conjunto catedralicio se enriquece con un

crucero entre el presbiterio y la nave. A su izquierda, la capilla de la parroquia donde el obispo Mezquia hizo construir el altar barroco de la Mercè (1753) y, a su derecha, la capilla de la Virgen del Claustre (1727) patrona de la ciudad [5].

La reforma más negativa fue la destrucción de los claustros románicos para darles una forma neoclásica (1740-1745). En la última restauración en dos alas se conservó el estilo neoclásico y en las otras dos se vislumbra el románico del siglo XII. Es interesante la portalada de siete columnas con una cuidada decoración escultórica, atribuida a Pere de Coma.

Dos puertas exteriores dan acceso a la catedral, al norte, de estilo neoclásico (1780) con un relieve de San Agustín en éxtasi [2], a la plaza Palau, una fachada barroca [3] de la Asunción (1769). En esta misma plaza se ubica el Palacio Episcopal y en su interior se puede visitar el Museo Diocesano y Comarcal.

La catedral actual es una iglesia austera, espaiosa y elegante, de estilo gótico cubierta con vuelta de crucería. Los ábsides románicos de finales del siglo XI sirven de sacristía. El altar mayor está cubierto por un solemne baldaquín y, a su alrededor, está el coro de los canónigos con 32 sitials i la càtedra del obispo. Entre los contrafortes de la nave central hay altares dedicados a diferentes santos. Las vidrieras góticas de los ábsides y el gran rosetón románico de poniente dan luz al interior.

El órgano actual, se fabricó en 1853 con elementos barrocos [4] aprovechados de órganos anteriores. Construido por la familia Bordons, famosos organeros de Solsona, se trata del órgano histórico más monumental de Cataluña.

La imagen de la **Virgen del Claustre**, patrona de la ciudad, es el monumento en piedra más insigne del románico catalán y ha despertado la admiración de todo el mundo por su belleza y originalidad. Se realizó para ir adosada en una columna como parteluz de un ventanal del claustro. Arrancada de la columna, comenzó a venerarse. La tradición la esconde en el pozo de los claustros y la leyenda narra como un niño la encuentra al caerse. La capilla actual data del 1727.

En 1902 se inició el nuevo **camarín de estilo modernista**, proyectado por el arquitecto, oriundo de Solsona, August Font. El 1928, Puig i Cadafalch diseñaba el baldaquín. El 1941, se aprobó el proyecto de un nuevo altar del arquitecto Puig Boada. Miquel Farré (1949) pintó al fresco los paramentos del presbiterio y el artista Josep Obiols decoró la cámara santa.